

200701958/1.

Datum uitspraak: 26 juni 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/39109 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 23 februari 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 15 november 2005 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 3 augustus 2006 heeft de minister het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 3 augustus 2006 heeft de minister appellant ongewenst verklaard.

Bij uitspraak van 23 februari 2007, verzonden op 26 februari 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen (hierna: de rechtbank), het door appellant tegen de beslissing op bezwaar van 3 augustus 2006 ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 april 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een reactie ingediend.

Desgevraagd heeft de staatssecretaris bij brief van 7 juni 2007 nadere informatie verstrekt. Die brief is aan de andere partij toegezonden, die daarop heeft gereageerd bij brief, binnengekomen bij de Raad van State op 14 juni 2007.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ambtshalve overweegt de Afdeling als volgt.

2.1.1. Ingevolge artikel 67, derde lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 van die wet geen rechtmatig verblijf hebben.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 6 juli 2006, in zaak no. 200510434/1, JV 2006/347), heeft een vreemdeling geen belang bij een beroep tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan, zolang deze ongewenst is verklaard, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 immers geen rechtmatig verblijf hebben.

Belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel intrekking van

zodanige vergunning, is bij samenloop daarvan met een besluit, waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard, eerst aan de orde, indien dat laatste besluit wordt vernietigd of ingetrokken, dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven.

2.1.3. In dit geval deed zich geen van deze situaties zich voor. Dat de voorzieningenrechter van de rechtbank bij uitspraak van 23 februari 2007 bij wijze van voorlopige voorziening heeft bepaald dat de werking van het besluit van 3 augustus 2006, waarbij appellant ongewenst is verklaard, wordt opgeschort, doet daaraan niet af. Deze opschorting doet evenmin belang ontstaan, nu dit niet met zich mee brengt dat de ongewenstverklaring niet meer bestaat.

Nu appellant geen belang had bij het door hem ingestelde beroep, had de rechtbank dat om die reden niet-ontvankelijk moeten verklaren. Zij heeft dat ten onrechte niet gedaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De aangevoerde grieven behoeven geen bespreking. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het bij de rechtbank door appellant ingestelde beroep tegen de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de weigering hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen niet-ontvankelijk verklaren, nu niet is gebleken dat zich thans wel een van de hiervoor onder 2.1.2 vermelde situaties voordoet.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zutphen, van 23 februari 2007 in zaak no. AWB 06/39109;
- III. verklaart het door appellant bij de rechtbank ingestelde beroep niet-ontvankelijk;
- IV. gelast dat de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 211,00 (zegge: tweehonderdelf euro) voor de behandeling van het hoger beroep vergoedt.

Aldus vastgesteld door mr. B. van Wagtendonk, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. C.E.C.M. van Roosmalen, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Wagtendonk
Lid van de enkelvoudige kamer

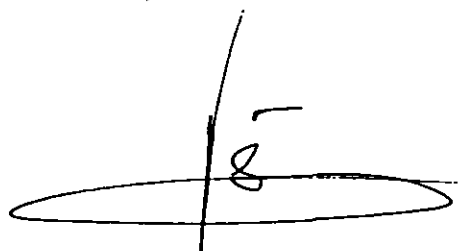
w.g. Van Roosmalen
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 26 juni 2007

53-513.

Verzonden: 26 JUNI 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Zutphen

Sector Bestuursrecht
Enkelvoudige kamer

Reg.nr.: AWB 06/39109

Uitspraak in het geding tussen:

geboren op,
van Marokkaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde: mr. C.J. Looijen, advocaat te Zetten,

en

de Minister van Justitie
(voorheen: de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie)
verweerder,
gemachtigde: mr. P. van den Berg, werkzaam bij de IND.

1. Procesverloop

Op 11 juli 2005 is namens eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, zoals bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), met als doel "verblijf bij

Bij besluit van 15 november 2005 heeft verweerder deze aanvraag afgewezen, omdat eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv).

Bij brief van 29 november 2005 heeft eiser tegen voormeld besluit bezwaar gemaakt. Eiser heeft bij brief van 28 november 2005 verzocht om een voorlopige voorziening, inhoudende dat uitzetting achterwege wordt gelaten totdat op het bezwaar is beslist.

Bij uitspraak van 30 juni 2006 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zutphen (AWB 05/53373), het verzoek om een voorlopige voorziening toegewezen.

Op 24 juli 2006 is eiser gehoord door een ambtelijke commissie.

Bij het thans bestreden besluit van 3 augustus 2006 is het bezwaar van eiser ongegrond verklaard. Hiertegen heeft eiser bij brief van 4 augustus 2006 beroep ingesteld. Op diezelfde datum heeft eiser bij de rechtbank tevens verzocht om een voorlopige voorziening.

Het beroep is behandeld ter zitting van 9 februari 2007, waar de gemachtigden van partijen zijn verschenen. Eiser is niet verschenen.

2. Motivering

2.1 De rechtbank stelt allereerst vast eiser bij afzonderlijk besluit van eveneens 3 augustus 2006 ongewenst is verklaard. Tegen dit besluit heeft eiser op 15 augustus 2006 bezwaar ingediend en bij brief van diezelfde datum is verzocht om een voorlopige voorziening. Bij uitspraak van heden is dit verzoek toegewezen, in die zin dat de rechtsgevolgen van het besluit tot ongewenstverklaring zijn opgeschort. Derhalve komt de rechtbank toe aan een inhoudelijke beoordeling van onderhavige beroep.

2.2 Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv), hij niet behoort tot de in artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000, dan wel in artikel 3.71, tweede lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: Vb 2000) genoemde categorieën vreemdelingen die van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld, en hij evenmin in aanmerking komt voor toepassing van de in artikel 3.71, vierde lid, van de Vb 2000 opgenomen hardheidsclausule.

2.3 De rechtbank stelt vast dat niet in geschil is dat eiser niet beschikt over een geldige mvv en niet behoort tot de categorieën vreemdelingen die van het mvv-vereiste zijn vrijgesteld. In geschil is verweerders standpunt dat het vasthouden aan het mvv-vereiste in het onderhavige geval niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.4 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat de door eiser naar voren gebrachte omstandigheden niet zijn aan te merken als bijzondere omstandigheden die maken dat het vasthouden aan het mvv-vereiste tot een onbillijkheid van overwegende aard zou leiden. Verweerder heeft daarbij in aanmerking kunnen nemen dat eiser inmiddels ruim zeventien jaar oud is en dat van hem in toenemende mate verlangd kan worden dat hij (tijdelijk) terugkeert naar het land van herkomst ten behoeve van het verkrijgen van een mvv. Hetgeen is gesteld in de brief van de William Schrikker Stichting van 31 juli 2006 heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven brengen, nu daaruit niet blijkt dat eiser niet in staat kan worden geacht om al dan niet met begeleiding van tijdelijk naar het land van herkomst terug te keren om aldaar een mvv aan te vragen en de uitkomst daarvan af te wachten. De in beroep overgelegde brief van de William Schrikker Stichting van 7 november 2006 leidt naar het oordeel van de rechtbank niet tot een ander oordeel.

De omstandigheid dat eiser op jonge leeftijd naar Nederland is gekomen en reeds langdurig in Nederland verblijft, heeft verweerder niet tot een ander oordeel hoeven brengen. Dit geldt eveneens voor de omstandigheid dat : in een schuldsaneringstraject zit.

In eisers stelling dat hij geen netwerk heeft in Marokko heeft verweerder, mede in aangenomen hetgeen hiervoor is overwogen, geen aanleiding hoeven zien om eiser vrij te stellen van het mvv-vereiste.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank op het standpunt kunnen stellen dat het onverkort handhaven van het mvv-vereiste niet leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.5 Met betrekking tot het beroep van eiser op het bepaalde in artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), oordeelt de rechtbank, onder verwijzing naar uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 28 september 2004 (JV 2004/432) en 12 oktober 2004 (JV 2004/436), zoals nog eens bevestigd bij uitspraak van 11 november 2005 (200503851/1, LJN: AU6190), dat - anders dan is aangevoerd - bij de beantwoording van de vraag of het mvv-vereiste aan eiser kan worden tegengeworpen voor een beoordeling of is voldaan aan de vereisten van artikel 8 EVRM geen ruimte is. Om die reden kan het beroep van eiser op voornoemde verdragsbepaling niet slagen.

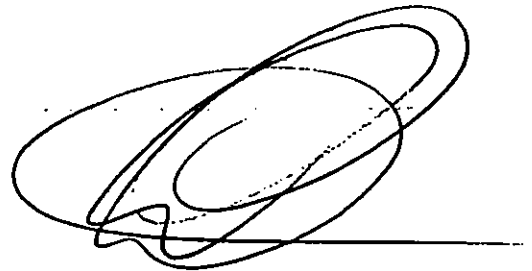
2.6 Gelet op het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard. Voor vergoeding van het betaalde griffierecht of veroordeling van een partij in de proceskosten van de andere partij bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. L.J.P. Lambooy en in het openbaar uitgesproken op 23 februari 2007 in tegenwoordigheid van mr. C. van der Werk als griffier.

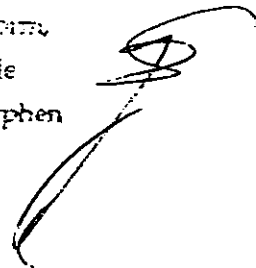

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak dient te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: **26 FEB 2007**

Voor copie conform
De griffier van de
rechtbank te Zutphen

1

Toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem d.d. maart 2007.

APPÈLSCHRIFT

IND. nr. 9408-12-9139

proc.nr. beroep Rb Zutphen: 06/39109

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 MRT 2007	
ZAAKNR.	200701958
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak
Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

Hoogedelgestreng College,

Geeft eerbiedig te kennen:

, geboren op te in Marokko, wonende te
aan de Voor deze aangelegenheid
heeft appellant uitdrukkelijk domicilie gekozen te Zetten (gem. Overbetuwe) ten
kantore van advocaat en procureur mr C.J. Looijen, Bakkerstraat nr. 17 (postbus
90, 6670 AB), die door / , verder te noemen appellant, uitdrukkelijk
en bepaaldelijk overeenkomstig het bepaalde in artikel 70 Vreemdelingenwet is
gevolmachtigd om dit hoger beroepschrift in te dienen, terzake de uitspraak van
de Rechtbank te 's-Gravenhage, zitting gehouden hebbende te Zutphen d.d.
23 februari 2007, verzenddatum 26 februari 2007 en per aangetekend schrijven
ontvangen op 27 februari 2007. Registratienummer van de zaak is AWB
06/39109. Een copie van de uitspraak is bijgevoegd (prod. 1). De Rechtbank
heeft het ingestelde beroep terzake de beslissing op bezwaar d.d. 3 augustus 2006
ongegrond verklaard. Appellant kan zich met die beslissing niet verenigen. In de
aangeduide uitspraak wordt het beroep van appellant terzake niet-vrijstelling van
het MVV-vereiste en derhalve geen verlening van een verblijfsvergunning
regulier, afgewezen. Het beroep was gericht tegen de beschikking van de
Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie d.d. 7 februari 2006, thans
opgevolgd door de Minister van Justitie, verder te noemen verweerder.

Onderstaand zal:

onder I de voorgeschiedenis en het procesverloop worden samengevat en
onder II de grieven met toelichting.

I VOORGESCHIEDENIS EN PROCESVERLOOP

Bijgaand worden overgelegd:

- de litigieuze uitspraak (**prod. 1**),
- het destijds ingediende beroepsschrift met producties (**prod. 2**),
- de beschikking van verweerder d.d. 3 augustus 2006 (is gelijk aan prod. 1 bij hierbij overgelegde prod. 2),
- de brief van de gezinsvoogd, William Schrikkerstichting d.d. 7 november 2006 (prod. 3) De gezinsvoogd is tevens als getuige-deskundige aanwezig geweest ter gelegenheid van de mondelinge behandeling bij de Rechtbank;
- vovo-beslissing terzake ongewenstverklaring (**prod. 4**),
- beschikking Kantonrechter d.d. 16 april 2003 waarbij Mevrouw benoemd is tot voogdes over appellant (**prod. 5**)
- beslissing Kinderrechter d.d. 18 december 2006 (**prod. 6**).

1. Appellant is in Marokko geboren uit een minderjarig meisje. De vader was met de noorderzon vertrokken. Beiden kent appellant niet. Er is naar toen werd aangenomen, een adoptie tot stand gekomen. De adoptiedatum, te weten is daarbij aangehouden als geboortedatum. Bij registratie is niet zoals bij ons de achternaam aangehouden van de moeder, maar er moest gekozen worden uit een namenboek. is dus een naam uit het namenboek. Mevrouw verder aan te duiden met , nam appellant, naar Nederland mee in de veronderstelling dat zij het gezag over hem had en zijn adoptiemoeder was. Er was geen MVV, er was geen verblijfsvergunning. meende dat, omdat zij de adoptiemoeder was, dat zo kon. Vanwege de school was op enig moment een verklaring nodig van de Burgerlijke Stand. is daarom naar de Burgerlijke Stand gegaan op 28 oktober 1997. Het leek een formaliteit te worden om een verblijfsvergunning voor appellant te verkrijgen. De kern van de belemmering was, dat er geen sprake was van adoptie, maar sprake was van een onderhoudsverplichtings-overeenkomst. Na advies van de Advies Commissie Vreemdelingenzaken is terzake de negatieve beslissing die toen volgde, beroep ingesteld. De procesvertegenwoordiger van destijds, Mevrouw deed toen zelf de volgende oplossing aan de hand dat, nu het beroepsschrift naar haar oordeel kansloos was omdat er geen sprake was van adoptie, de volgende weg kon worden bewandeld: eerst de tijdelijke voogdij en vervolgens de definitieve voogdij en dan zou er geen probleem meer zijn bij de verblijfsvergunningsaanvraag. Naar aanleiding daarvan is die procedure

ingezet. Terzake het MVV-vereiste werd in het geheel niet gerept omdat werd onderkend dat toen in ieder geval luce clarius was dat dat geen reële belemmering was, daar werd vanuit gegaan. Vervolgens is een verzoekschrift ingediend bij de Kantonrechter te Tiel, de bevoegde Rechter in aanmerking nemende de woonplaats van appellant en De Kantonrechter heeft een tussenbeschikking gegeven op 16 oktober 2002 en heeft zich laten adviseren door het T.M.C. Asser Instituut, welk advies is binnengekomen op 10 maart 2003. Vervolgens heeft de Kantonrechter op 16 april 2003 benoemd tot voogdes over appellant. Vervolgens heeft voogdes een verblijfsvergunning voor appellant aangevraagd. Die werd echter afgewezen omdat er door haar geen leges waren betaald. In feite ligt hier de crux van de problemen die nadien zijn ontstaan. Samengevat: omdat niet op tijd de leges had betaald, wordt appellant nu na zovele jaren nog steeds niet een verblijfsvergunning verleend en thans het ontbreken van een MVV tegengeworpen. Voorts wordt verwezen naar de inhoud van het destijds ingediende beroepschrift en met name de producties daarbij, waaruit blijkt de gang van zaken terzake de adoptieproblematiek (prod. 5).

2. Appellant heeft in de loop der tijd diverse malen in vreemdelingenbewaring gezeten, zonder dat dat heeft geleid c.q. heeft kunnen leiden tot uitzetting, te weten van 14 februari 2005 tot 22 augustus 2005 en van 7 september 2006 tot 8 november 2006. Appellant heeft geen achtergrond en netwerk in Marokko, de pleegmoeder idem, bovendien maakt deel uit van het gezin een minderjarige (geboren in Nederland op) met alleen de Nederlandse nationaliteit. heeft naast de Nederlandse nationaliteit verplicht ook de Marokkaanse nationaliteit. Appellant is zwakbegaafd, vandaar inschakeling van de William Schrikkerstichting, spreekt perfect Nederlands en is zelfs de taal van het land alwaar hij geboren is niet voldoende machtig.

II DE GRIEVEN MET TOELICHTING

Appellant, kan zich met aangeduide uitspraak niet verenigen en stelt op de navolgende gronden daartegen hoger beroep in.

Grief 1:

Ten onrechte heeft de Rechtbank geen waarde toegekend aan het bepaalde in artikel 8 EVRM, althans in dat kader de inbreuk daarop gerechtvaardigd beoordeeld.

TOELICHTING:

Appellant is sedert 1996 in Nederland. Hij kent zijn vader niet en is nooit door zijn echte moeder verzorgd. Het is ook niet bekend waar zij zich bevinden. Appellant is door de voogdes, verder te noemen destijds in Marokko verzorgd en opgevoed en na een korte onderbreking door haar in Nederland. Destijds heeft de voogdes wel, na de voogdijbeslissing van de Kantonrechter te Tiel een aanvraag gedaan voor een verblijfsvergunning ten behoeve van appellant, maar vanwege niet-betaling c.q. niet kunnen betalen van leges is die aanvraag destijds buiten behandeling gesteld. Toegegeven, voogdes heeft daarop niet adequaat gereageerd, maar daar mag appellant naar zijn oordeel en naar dat van de Raad voor de Kinderbescherming en de William Schrikkerstichting niet de dupe van worden.

Met medeweten en toestemming van de Nederlandse autoriteiten en de Vreemdelingendienst, is appellant jarenlang naar school geweest. Er is dus sprake geweest van gedoogd verblijf van appellant in Nederland sedert 1996 en ondanks het gegeven dat er blijkbaar nog geen verblijfsvergunning was, heeft dat niet tot problemen geleid omdat ervan uit werd gegaan dat in eerste instantie alsnog door betaling leges, hetgeen niet mogelijk bleek, danwel het doen van een nieuwe aanvraag een en ander wel in orde zou komen. Vanwege onbegrip bij de voogdes van appellant is de nieuwe aanvraag pas in een later stadium blijkbaar gedaan. De gemeente Geldermalsen bleek het in behandeling nemen van de aanvraag te hebben gemandateerd aan de gemeente Tiel, hetgeen door voogdes ook niet begrepen werd. In ieder geval komt het erop neer dat de vraag is of onbegrip en falen bij voogdes een zodanige rechtvaardiging van inbreuk op het bepaalde in artikel 8 EVRM mag zijn. Appellant is sedert 1996 in Nederland en meent van niet.

De inbreuken op de openbare orde zijn natuurlijk verwerpelijk, maar in het kader van het strafrechtelijk circuit zijn daartoe passende maatregelen getroffen. Het gaat om diefstal van een (heren-)fiets, het tegen de wil van de ex-echtgenoot van de voogdes (inmiddels overleden) door appellant bestellen van een mobiele telefoon, hetgeen appellant bestrijdt als zijnde juist en een ruzie (verbale bedreiging) door appellant van zijn voogdes en de familie alwaar voogdes tijdelijk met appellant inwoonde. De voogdes had namelijk ook verzuimd om de huur en nutsvoorzieningen te betalen evenals zij destijds had verzuimd, danwel vanwege financiële onmogelijkheid, de leges te betalen. Niet onbegrijpelijk is dat appellant destijds behoorlijk boos op zijn voogdes was geworden, omdat door haar nalaten allerlei problemen ontstonden. De voogdes had destijds nog niet de aanvraag in orde gemaakt en tengevolge van niet op het normale woonadres kunnen verblijven is de nieuwe aanvraag niet tijdig geregeld en kon niet altijd aan de meldingsplicht door appellant worden voldaan. In het kader van het

strafrechtelijk circuit is lange tijd hulpverlening en begeleiding geblokkeerd omdat financiële stromen niet beschikbaar waren omdat er nog geen verblijfsvergunning was afgegeven.

In het kader van deze feiten en omstandigheden die grotendeels veroorzaakt zijn door nalaten van voogdes, maar ook vanwege blokkades voor de hulpverlening is appelland van oordeel dat hij daar toch niet de dupe van mag worden. De voogdes is het enige aanknopingspunt van en voor appelland.

Er is sprake van gezinsleven. Appelland is op jonge leeftijd naar Nederland meegenomen. Voorts is een gegeven dat appelland met medeweten van allerlei instanties, inclusief de school, de gemeente, de Vreemdelingendienst in Nederland woonde bij _____ en wijlen haar echtgenoot. Terzake het gegeven dat appelland nu net 18 jaar is, wordt en is erop gewezen dat er bij appelland sprake is van hechtingsproblematiek en zwakbegaafdheid, hij geen netwerk heeft in Marokko, nog afgezien van de taalproblematiek. _____ heeft ook de Nederlandse nationaliteit en haar minderjarige kind _____ de Nederlandse. Van _____ mag ook niet verwacht worden dat zij afstand doet van _____ om met appelland mee te kunnen gaan naar Marokko om aldaar afgifte van een MVV af te wachten. Voor het fictieve geval, daar gaat appelland vanuit, waar moet verbleven worden, hoe lang, wordt een MVV wel afgegeven vanwege (nog lopende bezwaarprocedure terzake) ongewenstverklaring. Kan _____ zolang zonder zijn moeder, de kosten. Wanneer de leges al niet betaald konden worden, laat staan het meerdere. _____ is arbeidsongeschikt en heeft geen werk. Hoe zouden appelland en _____ in hun onderhoud kunnen voorzien.

Naar het oordeel van appelland is er sprake van zodanige bijzondere en onmenselijke omstandigheden dat er sprake zou zijn van een onbillijkheid van overwegende aard wanneer niet vrijgesteld zou worden van het MVV-vereiste. A fortiori om reden dat daar in aanvang nooit een punt van is gemaakt.

Voor de goede orde en voor de volledigheid wordt erop gewezen dat appelland ervan beschuldigd is geweest dat hij toch in Nederland is gebleven terwijl hij ongewenst was verklaard. De Officier van Justitie (vertegenwoordiger Nederlandse Staat) heeft zich niet-ontvankelijk laten verklaren om reden dat ook tijdens Justitie wel werd ingezien dat er geen vertrek / terugkeer naar Marokko mogelijk is. Hij zou dan buitenlander zijn in eigen land. De Kinderrechter heeft conform beslist (prod. 6).

Grief 2:

Voorts is vaststelbaar dat de Rechtbank geen enkele overweging gewijd heeft aan de Europese Verdragen en Richtlijnen die aan de orde zijn gesteld in het beroepsschrift. Appelland behoort tot het kerngezin en bepalingen van nationaal

recht dienen buiten toepassing te blijven wanneer deze daarmede onverenigbaar zijn.

Grief 3:

De Rechtbank is op geen enkele wijze ingegaan op het punt dat aan de orde is gesteld dat er sprake was van gerechtvaardigd vertrouwen.

Destijds is in samenspraak met de procesvertegenwoordiger van verweerder, het te volgen traject uitgestippeld. Zijdens appellant is het destijds ingediende beroepschrift ingetrokken en werd de gelegenheid geboden om de adoptie c.q. voogdijkwestie te regelen. Toen was het MVV-vereiste geen punt van discussie.

Grief 4:

Voorts is de Rechtbank niet ingegaan op het ontbreken van de vereiste zorgvuldigheid bij de totstandkoming van de beschikking van 3 augustus 2006.

Gebleken is dat de faxwisseling en de correspondentie die bij het ingediende beroepschrift als producties zijn overgelegd, blijkbaar geen onderdeel uitmaakten van het dossier dat aan de orde was bij de bezwaarschriftencommissie, overigens bestaande uit één persoon. Dit terwijl die stukken wel onderdeel hadden dienen uit te maken van het betreffende dossier.

Voorts was het zo dat voor de hoorzitting telefonisch contact tussen ondergetekende - gemachtigde en de IND aan de orde is geweest, hetgeen betrekking had op het wel of niet noodzakelijk zijn van aanwezigheid van een tolk. Voorts is aangegeven of het een probleem was dat de gezinsvoogd en / of jeugdreclassering bij de hoorzitting aanwezig zou zijn. Terzake de tolk is aangegeven dat een tolk niet nodig was voor appellant zelf, maar zekerheidshalve wel voor zijn pleegmoeder. De aanwezigheid van de gezinsvoogd was geen probleem. Een en ander is niet schriftelijk vastgelegd, maar is wel de gang van zaken die dataangaande te doen gebruikelijk is. De hoorcommissie heeft aangegeven dat de aanwezigheid van de gezinsvoogd niet schriftelijk was verzocht en dat dat derhalve niet aan de orde was. In de eerste plaats is een en ander in die zin onjuist dat dat telefonisch was afgestemd, maar in de tweede plaats ligt het voor de hand om de gezinsvoogd simpelweg toe te laten. Voorts was de gang van zaken dat er enige vertraging was bij aankomst van appellant, de pleegmoeder en de gezinsvoogd. Er kon evenwel niet langer worden gewacht dan 10 minuten en met de hoorzitting werd begonnen. Enige tijd nadien arriveerden genoemden overigens. Op de opmerking van ondergetekende - gemachtigde dat dat toch wel wrang is dat wanneer gesproken wordt over iemand die al sedert 1996 in Nederland is en dan niet nog even gewacht kan worden met

het beginnen van een hoorzitting, overigens bestaande uit één persoon, duidt naar het oordeel van appellant niet op zorgvuldige behandeling.

REDENEN

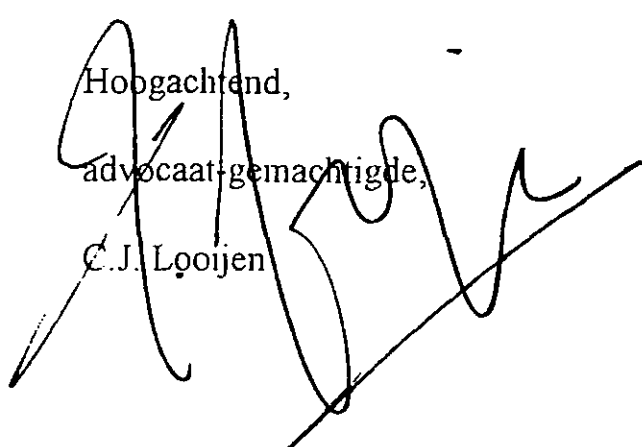
op grond waarvan appellant verzoekt dit hoger beroepschrift gegrond te verklaren en de aangevallen uitspraak te vernietigen.

Zetten, 19 maart 2007

Hoogachtend,

advocaat-gemachtigde,

C.J. Looijen

Genoemde producties

Appèlschrift / Hoger Beroep

/ ddc